

2a söndagen i Påsktiden, årg 3

Joh 20:24-31

En av de tolv, Tomas, som kallades Tvillingen, hade inte varit med när Jesus kom. De andra lärjungarna sa nu till honom: Vi har sett Herren, men han sa: Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka fingret i spikhålen och sticka handen i hans sida tror jag det inte.

En vecka senare var lärjungarna samlade igen och Tomas var med. Då kom Jesus, trots att dörrarna var reglade och stod mitt ibland dem och sa:

Frid åt er alla. Därefter sa han till Tomas: Räck hit ditt finger, här är mina händer; räck ut din hand och stick den i min sida. Tvivla inte, utan tro!

Då svarade Tomas: Min Herre och min Gud.

Jesus sa till honom: Du tror därför att du har sett mig. Saliga de som inte har sett men ändå tror.

Också många tecken som inte har tagits med i denna bok gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har upptecknats för att ni ska tro att Jesus är Messias, Guds Son och för att ni genom att tro ska ha liv i Hans namn.

Jag har tagit fasta på – frid åt er alla. Jesus sa det första gången Han sökte upp lärjungarna på Påskdagen och Han säger det nu också. Frid åt er alla. Frid var också grundläggande i avskedstalet.

Den här predikan handlar nog om varför det där med frid skulle vara så viktigt.

Dörrarna var reglade om lärjungarna på Påskdagen och nu, en vecka senare är de reglade igen. De är rädda och oroliga och Jesus vet att

inga dörrar i världen kan stänga ute rädsla och oro. Man kan gömma sig för dem utanför, men man kan inte gömma sig för sin egen oro. Rädsla och oro kan fylla vilket gömställe som helst.

Jesus vet det så Han visar tydligt: Inte heller frid bryr sig om reglade dörrar.

Frid åt er alla. Kom Tomas, var inte orolig du heller längre. Jag har också velat veta, också ropat ut min oro och ångest.

Kom Tomas, mitt medlidande med dig är lika verkligt som min förmåga att hjälpa dig vidare.

Jag läste en formulering: Glansen från uppståndelsen får inte SKYMMA allt lidande.

Vare sig Tomas, eller de andra lärjungarna, eller någon annan människa är hjälpt av att ljus liksom skyler lidandet. Glans så stark att vi bländas och inte ser för en stund. Syns inte finns inte.

Guds medlidande tar Honom Betlehem, Getsemane, Golgata, dödsriket.

Den frid Jesus kommer med har vuxit fram mot större motstånd än låsta dörrar. Varken Jesus väg eller den frid Han ger är bländverk.

Tillbaka i tiden till avskedstalets början, Joh 14.

Känn ingen oro, låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så ska jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni ska vara där jag är.

Låt inte era hjärtan oroas, ta emot min frid. Ni kommer inte ens att behöva verkligen oroa er för döden. Ett rum står berett i min Fars hus den dag ni behöver det.

Ni kommer snart att få se att livet är ännu starkare än så.

Och längre fram i avskedstalet: v16-18, 26-27. *Jag ska be Fadern och han ska ge er en annan hjälpare, som ska vara hos er för alltid. Sanningens Ande, Hjälparen, Den Heliga Anden. Jag ska inte lämna er ensamma. Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Känn ingen oro och tappa inte modet.*

Fadern ska ge er en annan hjälpare, en hjälpare med många namn – Mycket kan få oss att tappa både friden och modet, så hjälparen måste vara mångsidig. Och hjälparen måste vara hos oss HELA TIDEN.

En lånad formulering till:

Att uppmaningen att inte vara rädd återkommer så ofta i Bibeln är inte för att det är fel att vara rädd, utan för att det är naturligt att vara rädd.

Lärjungarna satt inlåsta på Påskdagen när Jesus kom till dem. En vecka senare sitter de också inlåsta. Jesus förebrår dem inte för det, Han bara kommer igen med samma hälsning. Frid åt er alla.

Jag förstår när ni låser dörrar och bygger murar. Jag förstår, men de hjälper inte mot oro, rädsla, ångest. Sånt sitter i magen, sånt lyser ur ögonen även på människor som stängt in sig. Men var inte rädda. Låsta dörrar, tjocka murar, det hindrar inte mig heller. Jag ska aldrig lämna er ensamma.

Ett lån till: "Det finns ett hemligt tecken". Ett hemligt tecken, inte ett uppenbart som du borde fattat för länge sedan. Johannes skriver: *Också många tecken som inte har tagits med i denna bok gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har*

upptecknats för att ni ska tro att Jesus är Messias, Guds Son och för att ni genom att tro ska ha liv i Hans namn.

"Det finns ett hemligt tecken". Ett hemligt tecken, inte ett uppenbart som du borde fattat för länge sedan.

Det finns också "ett namn som skyddar dig när du går" – går trots att du egentligen inte vågar.

Namnet som skyddar är Jesus, han som också var rädd, skakad av ångest, han som också upplevde övergivenhetens yttersta mörker. – *Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig.*

Jesus namn skyddar – inte genom maktvägen, utan för att Han gått den nedersta vägen. Betlehem, Getsemane, Golgata, dödsriket.

Nederstigen till dödsriket står det i trosbekännelsen. Nederstigen, utblottad, dödad, uppgiven, övergiven, besegrad går han in i dödsriket, in i vårt dödsrike. Längre ned går det inte att komma. Bara så, bara där, kan undret ske. Vid slutet – fullbordan. Döden kan inte dödas, men den ges liv. Den kan ges liv av den som en gång skapade själva livet.

Besegra det onda med det goda säger Paulus så småningom. Säger det i efterföljd till Honom som besegrade döden genom att gå in i den och ge den liv. I efterföljd till Honom som en gång skapade livet.

Se jag står vid dörren och bultar, säger Han som t o m sprängt dödsrikets portar. *Se jag står vid dörren och bultar*, jag som kan gå genom vilka låsta dörrar som helst.

Men jag brukar inte maktens vapen, min väg är den nedersta. Jag står vid dörren och bultar. Öppna, och ta emot min frid. Jag tänker inte försöka skymma din oro, blanda dig så du glömmer ångesten en stund. Öppna och ta emot min frid.

Öppna, för mitt namn skyddar dig vart du sedan än går. Amen.